

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Jana Passera v právní věci navrhovatelky: **A. Č.**, zast. JUDr. Michaelou Šubrťovou, advokátkou se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, proti odpůrci: **Městský úřad Lovosice**, se sídlem Školní 470/2, Lovosice, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 21. 12. 2012, č. j. ODSH 160/2011, ve znění opravy ze dne 30. 1. 2013, č. j. ODSH-220/2013, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **V. V.**, , v řízení o kasačních stížnostech navrhovatelky a J. Š., zast. JUDr. Michaelou Šubrťovou, advokátkou se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 2013, č. j. 40 A 1/2013 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost navrhovatelky **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost J. Š. **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelka a paní J. Š. se kasační stížností domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byl jako nedůvodný podle ustanovení § 101d odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnut návrh navrhovatelky na zrušení opatření obecné povahy ze dne 21. 12. 2012, č. j. ODSH 160/2011, ve znění opravy ze dne 30. 1. 2013, č. j. ODSH-220/2013.

Před meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Jednou z podmínek je i požadavek na podání kasační stížnosti ve stanovené lhůtě.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů ode dne doručení rozhodnutí krajského soudu. Osobě, která práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila teprve po vydání napadeného rozhodnutí, běží lhůta k podání kasační stížnosti od doručení rozhodnutí posledního z účastníků. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Počítání lhůty pro podání kasační stížnosti se řídí ustanovením § 40 s. ř. s., které stanoví, že lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s.

končí lhůta určená podle týdnů uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který počátek lhůty určil.

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek krajského soudu, který obsahoval rovněž poučení o možnosti podat proti němu ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu, byl zástupkyní navrhovatelky i žalovanému doručen dne 24. 6. 2013 (viz č. l. 56 spisu krajského soudu).

V daném případě byl ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu, tj. pondělí 24. 6. 2013. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti dle odst. 2 téhož ustanovení, připadl na den, který se svým pojmenováním shoduje s dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. pondělí 8. 7. 2013. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit.

Jak lze ověřit ze spisu Nejvyššího správního soudu na č. l. 6, kasační stížnosti navrhovatelky a paní J. Š. byly obě podány až ve středu 10. 7. 2013, tj. 2 dny po zákonem stanovené lhůtě. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že jak kasační stížnost navrhovatelky, tak i kasační stížnost paní J. Š. byly podány opožděně. Nejvyšší správní soud se nezabýval skutečností, že za kasační stížnosti nebyl uhrazen soudní poplatek, ani otázkou věcné legitimace J. Š., neboť podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., nezbývá než kasační stížnosti pro jejich opožděnost bez věcného posouzení odmítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly žádné náklady ve smyslu ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu